

Spoluzakladatel Dikobrazu by letos oslavil rovnou stovku

29.04.2025

Od narození známého herce a výtvarníka Miloše Nesvadby uplyne 17. dubna sto let. Většinu života žil a tvořil v bytě nedaleko Flory, kde to měl rád.

Domovem Miloše Nesvadby byla 60 let Přemyslovská ulice. Nastěhoval se sem v roce 1960. „Táta byl legenda. Sluníčkový člověk. Sousedí ho taky proto měli rádi. Jen když se mu něco nelíbilo, tak to hned napsal anebo rovnou namaloval na domovní nástěnkou,“ vypráví syn Michal, známý mim a komik, který často pracuje s dětmi. Ty měl rád i jeho otec, jak vzpomíná Jana Procházková, která žila v sousedním domě. „Můj bratr Martin, to mu bylo asi šest let, chodil za panem Nesvadbou do jeho pracovny, kde si s ním občas kreslil,“ popisuje počátek 80. let. Vypravuje si i to, že Nesvadba vyzdobil svými kresbami čekárnu i ordinaci dětské lékařky, která v domě taky sídlila. „Měla jsem ho ráda, byl velice pozitivní,“ zmiňuje dnes čtyřiapadesátiletá dáma a přidává ještě jeden obrázek: „O víkendech si ho pamatuji, jak chodil se džbánkem do hospody Na Třemošné.“ Doprovázelo ho štěně, kterého se starý pán ujal, potom co někdo zvíře vyhodil z auta.

Miloš Nesvadba působil jako herec v Národním divadle, kde získal angažmá po druhé světové válce. Objevil se taky v nejznámějších pohádkách, například jako nešikovný princ ze Země zacházejícího slunce v Pyšné princezně. „Táta velmi rád chodil na náměstí Jiřího z Poděbrad. Na lavičce ho obklopile starší dámy a nechaly si vyprávět historky ze zákulisí divadla. Myslím si, že nechyběl na žádném trhu ani zábavě, která se před kostelem konala,“ vypráví syn o tatínkovi, který se proslavil i jako spisovatel a výtvarník.

Stál u zrodu humoristického magazínu Dikobraz, ilustroval desítky knížek a omalovánek, kreslil pro dětské časopisy Mateřídouška a Sluníčko, v roce 1958 vyšel jeho komiks Evička a Monoklíček. Maloval taky plakáty pro svou milovanou Slavii, za kterou i hrál — a to všechno tvořil právě v Přemyslovské. „V pracovně trávil hodně času. Z kuchyně, kde si dělal několikrát denně káféčko, vedla do pracovny vyšlapaná cesta v koberci,“ vypráví dnes sedmašedesátiletý syn Michal. S rodiči se sem přistěhoval, když mu byly tři roky. Jak sám tvrdí, otcí ani mamince Jaroslavě, taky výtvarnici, prý jako dítě starosti příliš často nedělal. „Jenom škola a mé známky by se tu a tam mohly považovat za průšvih,“ říká. Jednu větší nepříjemnost má ale v paměti dodnes. „V noci jsem se vrátil ze zahraničního zájezdu s totálně rozbitým autem, které mi táta půjčil. Tehdy mobily nebyly, tak jsem ho na to ani nemohl připravit. Byl rád, že mu auto vrátím, ale jenom do chvíle, než ho druhý den uviděl.“

Miloše Nesvadbu tu mohli sousedé potkávat ještě počátkem roku 2020, kdy mu bylo 95 let. Tehdy, a ještě víc to platilo v letech před pandemií, chodil obden pro oblíbené dorty. O svém vysokém věku říkal: „Uteklo to. Ještě nedávno, ale to je už 50 let, jsem se bavil v šatně Národního divadla s Karlem Högerem

a Zdeňkem Štěpánkem. A najednou je mým klukům 62 a 55 a mně o kapánek víc.“ To pronesl jenom pár měsíců před svou smrtí 22. července 2020. Pohřeb se konal na jeho oblíbeném místě — nejbližší i všichni ti, kdo měli Miloše Nesvadbu rádi, se s ním přišli rozloučit do kostela Nejsvětějšího srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad.